

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

2. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 2.

Δι' ευνδρομαί' ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐέλκη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΙΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— Αἴμυλλου Ρισβούργ: Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ, διήγημα.

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ βιβλία 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Τὰ γεγονότα, κινδυνωδέστατα ἰκριώ-
ματα πηχθέντα κατὰ τοῦ 'Ροβέρτου, κα-
τέρρεον κατασυντριβόμενα μετὰ πατάγου.
'Εξετάσας βαθμηδὸν καὶ μετὰ πολλῆς
ὀξυνοίας ὁποῖά τινα ἠδύναντο νὰ εἶνε τὰ
παρακινήσαντα τὸν 'Ροβέρτον νὰ ἐπιχει-
ρήσῃ τὴν δολοφονίαν, ἀπέδειξεν ὅτι τῶν
ἀδυνάτων ἦτο νὰ λάβῃ τις ἐξ αὐτῶν κἂν
ἕν ὡς πιθανόν.

Διατί νὰ τὴν φονεύσῃ;

Πρὸς τίνα σκοπόν;

'Επὶ τίνι λόγῳ;

'Ενεκα τίνος συμφέροντος;

Καὶ πᾶσαι μὲν αἱ ἠθικαὶ ἐνδείξεις ἦσαν
μηδαμιναί, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δυνάμεναι
νὰ τύχῳσιν ἐλαχίστης ἀποδοχῆς εἰς δια-
νοίας πεφωτισμένας· αἱ δὲ ὕλικαὶ ἀπο-
δείξεις ἦσαν πλέον ἢ ἀμφίβολοι.

Διότι τίς εἶδε τὸν δολοφόνον;

'Ο Τρεχανέμης καὶ ὁ Πουρτοῦξ.

Καὶ πῶς τον εἶδον;

Μακρόθεν, ἐν τῷ σκότει, φεύγοντα.

'Οποῖαν δὲ ἀξίαν εἶχεν ἡ μαρτυρία
αὕτη πατρὸς παρασυρομένου μάλιστα
ὑπὸ ἀπλήστου πλεονεξίας, ὡς ἐδείκνυεν
ἡ περὶ ἀποζημιώσεως χρηματικῆς αἰτη-
σις αὐτοῦ! Ἦτο ἐπάναγκες ὁ Κλαϊρεφὸν
νὰ ἀποδειχθῇ ἔνοχος, διότι αὐτὸς ἠδύ-
νατο καὶ νὰ ἀποζημιώσῃ χρηματικῶς,
οὐχὶ δὲ ἀνθρώπος ἀνέστιος καὶ ἀπέντα-
ρος, μυστηριώδης δολοφόνος, τὸν ὁποῖον
δὲν ἐπέμειναν νὰ ἀνακαλύψωσι διὰ τὸν
ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἐπεθύμουν
νὰ τον ἀνακαλύψωσι.

'Ἄλλ' ἡ μαρτυρία τοῦ Πουρτοῦξ;

Αἶ, ἡ μαρτυρία τοῦ Πουρτοῦξ ἦτο ἀντι-
γραφὴ τῆς μαρτυρίας τοῦ Τρεχανέμη,
ὅστις εἶχεν ὑπαγορεύσῃ εἰς αὐτὸν ὅ,τι
τῷ συνέφερε.

Καὶ ἔπειτα ἐπὶ τοιούτων μαρτυριῶν
τοιούτων ἀνθρώπων ἐτόλμησαν νὰ θεμε-
λιώσωσι τηλικαύτην κατηγορίαν!

Δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων, μετὰ
καυστικῆς εἰρωνείας καὶ ἀγανακτήσεως
ἀνέπτυξε καὶ κατέδειξε τὴν κατὰ τῆς
οἰκογενείας Κλαϊρεφὸν σατανικὴν συνω-
μοσίαν. Ἐξηυτέλισε τοὺς ἀντιπάλους καὶ
κατέρριψεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀκρατήτου
ὀρμῆς του, καὶ ἐξεμηδένισε τὴν κατηγο-
ρίαν, ἀποδείξας αὐτὴν κενὴν καὶ ἀνυπό-
στατον.

'Ο Φλέρης, ὁ Μαδητῆς καὶ ὁ Τρεχα-
νέμης ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλους ἐπτοη-
μένοι καὶ καταπληκτοὶ· ὁ δὲ Πουρτοῦξ
ἐστάναξεν.

'Ἡ νίκη τοῦ Γεωργίου ἦτο προφανε-
στάτη, τὸ δὲ ἀκροατήριον ἤρχισε νὰ κι-
νῆται αἰσθανόμενον τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκ-
δηλώσῃ καὶ ζωηρότερον τὸν θαυμασμόν
του καὶ τὴν ὑπόληψίν του πρὸς τὸν εὐ-
γλωττον ῥήτορα.

Αἶφνης ὁ Γεώργιος, ἀποτόμως μετα-
βάλλων τόνον καὶ ἀναλαμβάνων τὴν ἐν
ἀρχῇ τῆς ἀγορεύσεώς του γλυκύτητα καὶ
μαλακότητα τῆς φωνῆς, ἀνέπτυξε τὸ
συμπέρασμα του, ἀρμονικώτερον καὶ τρυ-
φερώτερον προσευχῆς. Αἱ φράσεις περιε-
πλανῶντο καὶ ἀνῆρχοντο ὑψηλὰ ὡς κα-
πνὸς θυμιάματος. Τὴν ὀρμὴν καὶ τὸ ἀπό-
τομον τοῦ λόγου ἀντικατέστησε τρυφε-
ρότης καὶ οἶκτος πρὸς τὸν ἀτυχῆ τὸν ἀ-
δίκως τοσαῦτα ὑποστάντα. Ἡ σκιά τοῦ
θύματος περιεπλανᾶτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ
εὖνους καὶ ἰκετεύουσα ὑπὲρ τοῦ ἀθῶου
κατηγορουμένου.

Τὸ ἀκροατήριον ἠκροᾶτο συγκεκινημέ-
νον καὶ καταγοητευμένον, καὶ ἡ φωνὴ
τοῦ Γεωργίου ἀπεσβέσθη ἐν τῇ σιωπῇ,
καὶ ἐκ τοῦ πλήθους ἠκούσθη ψιθύρισμα
παρταταμένον καὶ ἀγωνιώδες ὡς λυγ-
μός.

'Ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεία Ἰσαβέλλα τὸ
πρῶτον ἤδη ἀπὸ τῆς πρῶτης ἀπέβλεψαν
πρὸς ἀλλήλας ἐλεύθερα καὶ ἀνευ βίας.
Καὶ ἦσαν μὲν οἱ ὀφθαλμοὶ των μεστοὶ
δακρῶν καὶ αἱ παρειαὶ των δακρυβρε-
κτοὶ, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐλπίς εἶχεν ἀνατείλῃ
πάλιν εἰς τὸ βλέμμα των. Ἐθλιψαν τὰς
χεῖράς των τρέμουσαι καὶ δὲν ἐτόλμων ἀ-
κόμη νὰ ἐκστομίσωσι μίαν κἂν λέξιν.

'Ἄλλ' αἶφνης θόρυβος καὶ κρουγαὶ συγ-

κεχυμένοι ἀπέσπασαν αὐτὰς ἀπὸ τῆς
χαρῆς των.

'Ο δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς
ἠγέρθη μετ' ὀργῆς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν
ἀγόρευσιν τοῦ Γεωργίου. Βλέπων δὲ ὅτι
ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀντικρούσῃ καταφέρων
πληγὴν καιρίαν καὶ ἀποφασιστικὴν, ἐ-
τράπη εἰς προσωπικὰς προσβολὰς ἐναν-
τίον τοῦ 'Ροβέρτου.

Μετὰ σατανικῆς διαθέσεως λαβὼν τὸ
ἐπιχείρημα τοῦ Γεωργίου περὶ τῆς συνω-
μοσίας τῶν ἀντιπάλων κατὰ τῆς οἰκογε-
νείας Κλαϊρεφὸν, ἤρχισεν ὑπαινιγμοὺς
σκληροὺς καὶ θηριώδεις.

«Πῶς! ἀνερώνησε, πῶς! ὁ Γεώργιος
Καρβυγᾶν καταγγέλλει τοιαῦτα πράγ-
ματα; Ἄλλ' εἰνέ ποτε δυνατόν νὰ ἔχωσὶ
τί τὸ ἐπιλήψιμον, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν κοι-
νὴν ὁμολογίαν αὐτὸς ὁ πατὴρ τοῦ Γεωρ-
γίου ἦτο ὁ πρωταίτιος τούτων; Πρὸς
τί αἱ οἰκονομολογικαὶ ἐνέργειαι νὰ πα-
ριστῶνται ὡς μηχανοραφίαι καταχθό-
νιοι, ὡς συνωμοσία; Ὁ συνήγορος τοῦ
κατηγορουμένου θέλων νὰ καταπίσῃ τὸ
δικαστήριον παρεσύρθη πολὺ μακρὰν, καὶ
ἀπεπλανήθη, λησμονῶν τί ὤφειλεν εἰς τὴν
δικαιοσύνην, τί ὤφειλεν εἰς ἑαυτόν. Διότι
ἄλλως εἶνε ἀνεξήγητοι οἱ λόγοι οἱ κα-
ταπίσαντες τὸν Γεώργιον Καρβυγᾶν ν' ἀ-
ναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ 'Ροβέρτου
Κλαϊρεφὸν. Ἐκ τούτου δὲ γίνεται κατα-
φανεστάτον ὅτι τὰ περὶ συνομιλίας λε-
γόμενα οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπλοῦν τέχνα-
σμα πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν ἐνόρκων».

Αἱ ὀλίγα αὐταὶ ψυχραὶ μὲν ἀλλὰ δη-
κτικαὶ φράσεις ἐνεποίησαν καχεξίαν τινα
εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Οἱ ἐνόρκοι ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλους.

'Ἡ Ἀντωνία ἠπθάνθη τὴν καρδίαν τῆς
σπικρασομένην, ἀναλογισθεῖσα πόσον αἱ
δηλητηριώδεις ἐκεῖναι λέξεις ἐμελλον νὰ
λυπήσωσι τὸν Γεώργιον. Ἐνόησεν ὅτι ἐ-
πικεῖται ἀγὼν περὶ ὑπάρξεως τοῦ ἀδελ-
φοῦ, καὶ ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ τῆς ἐθλιψε τὸν
βραχίονα τῆς θείας Ἰσαβέλλας δυνατὰ,
καὶ προσπαθοῦσα νὰ προσευχηθῇ, μόλις
ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ τὰς λέξεις «Θεέ μου!
Θεέ μου!!»

'Ἄλλ' ὁ Γεώργιος ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς

θέσεώς του, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του ὡς λέων τραυματίας, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν καὶ πλήττων τὸ βῆμα διὰ τῶν πυγμῶν του, ἀνεφώνησε :

« Ποτέ μου δὲν ἤλπίζον νὰ καταλήξετε εἰς τοιοῦτον συμπέρασμα. Δὲν ἔχετε τί νὰ εἴπητε κατὰ τοῦ πελάτου μου, καὶ ἐπιχειρεῖτε νὰ τον πατάξετε στρέφοντες ἐναντίον μου τὰ κωφὰ ὄπλα σας! Μὲ κατηγορεῖτε ὅτι ἔγινα ἐπιλήσιμων τοῦ ὀνόματός μου, διότι κἀθημαί ἐν τῇ θέσει ταύτῃ! Καὶ τολμάτε νὰ ἐρωτήσετε τὴν συνειδησί μου! Ἰδοὺ λοιπὸν σὰς ἀπαντᾷ ἡ συνειδησίς μου: Μάλιστα! τὰ πάντα ἐγκατέλιπον, τὰ πάντα ἀπηρνήθην, τὰ πάντα ἐλησιμόνησα ἐλθὼν ἐνταῦθα νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ τοῦ Ῥοβέρτου Κλαίρεφόν, τοῦτο δὲ ἴσα ἴσα εἶνε καὶ ἡ μόνη ἀπόδειξις τῆς ἀφώφότητός του. Ἐγὼ ὁ ὑπερασπιζῶν καὶ προστατεύων αὐτόν, ἐγὼ, ὁ υἱὸς τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πατρός του, ὁποῖος θὰ ἤμην ἐὰν πράγματι αὐτὸς εἶχε διαπράξῃ τὸ ἐγκλημα; ὁποῖος θὰ ἤμην. Τὸ αἶσχος καὶ τὸ ὄνειδος αὐτοῦ εἶνε αἰσχὸς μου καὶ ὄνειδος μου, ἡ δὲ τιμὴ μου εἶνε ἐγγύησις τῆς τιμῆς αὐτοῦ. Λοιπὸν κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀπαξιάσασαι αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου ἐντεινόμεναι διαβεβαιοῦσιν ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος!»

Μετὰ τηλικαύτης δὲ ἀγανακτήσεως καὶ ὀρμῆς ἀπήγγειλε ταῦτα ὁ Γεώργιος, ὥστε αἱ δύο γυναῖκες λησιμονήσασαι τὰ πάντα, ἔβλεπον μόνον τὸν Γεώργιον, ὄρθιον, μεγαλοπρεπῆ ἐν τῇ ἀγανακτήσει του, ἀπαστράπτοντα ἐξ ὑπερφηανίας.

Κατὰ τὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα καθ' ἃ διήρκεσεν ἡ ὁμιλία του, ὁ Γεώργιος εἶχε μεταμορφωθῆ. Ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του προκλητικῶς, φαινόμενος ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα, νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν καρδίαν του, καὶ τὸ αἷμά του νὰ χύσῃ ἐν ἀνάγκῃ, ἵνα ἐξέλθῃ νικητὴς ἐκ τοῦ δικαστηρίου.

Ἰδὼν δὲ ἀπέναντι του τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων τεταραγμένα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, προεῖδε τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβόν του καὶ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς ἥτις περιέλαβεν ὄλην τὴν αἰθούσαν εἶπε :

« Νομίζω ὅτι ἀρκοῦσιν ὅσα εἶπα, θὰ εἶνε δὲ ὕβρις πρὸς ὑμᾶς ἐὰν θελήσω νὰ ἐπιμείνω περισσύτερον!»

Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν τὸ ὕστατον πυροβόλημα τῆς μάχης.

Ὁ πρόεδρος μετὰ προσώπου στυγνοῦ καὶ φωνῆς ψυχρᾶς ὑπέβαλεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα. Βλέπων δὲ τὴν κατηγορίαν κινδυνεύουσαν, ὑπέβαλεν ὡς ὑστάτην ἐλπίδα, συμπληρωματικῶς καὶ τὸ ζήτημα, ὅτι ἐκ τῶν πληγῶν καὶ τῶν τραυματίων προήλθεν ὁ θάνατος ἀνευ προθέσεως φόνου. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο προδηλότατα οὐδὲν ἄλλο ἐμαρτύρει ἢ ἐγκαταλείψιν σχεδὸν τῆς ὑποθέσεως.

Τὸ δικαστήριον ἀπεχώρησεν, οἱ ἔνορκοι μετέβησαν εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον, ὁ κατηγορούμενος ἀπήχθη ἐξω τῆς αἰθούσης καὶ πάντες οἱ παρόντες ἀνηγέρθησαν θορυβωδῶς, χαίροντες ὅτι ἠδύνατο τέλος

πάντων νὰ κινήσωσι τοὺς αἰμωδιῶντας πόδας των.

Πάντες οἱ δικηγόροι ἔσπευσαν πρὸς τὸν Γεώργιον συγχαίροντες, ὁ ἔξοχος μάλιστα ἐκ Παρισίων δικηγόρος διασχίσας τοὺς παρισταμένους ἦλθε καὶ ὠμίλησε φιλοφρόνως πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα κατεπλάγη ἰδοῦσα αἰφνης τοὺς δύο ἀντιπάλους θλίβοντας τὰς δεξιὰς καὶ μειδιῶνας.

— Κῦτταξ' ἐκεῖ, Ἀντωνίτσα μου, τοῦ 'μιλεῖ! κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι 'πᾶ νὰ τον πνίξῃ ἔπειτ' ἀπὸ ὄσα του ἔψαλε.

— Λόγια τοῦ ἀέρος, θεία μου...

— Ὅχι δά! δὲν τον ἤκουσες τὸν Γιωργάκην μας; Τί παιδί! ἄ, μὰ νὰ σου εἰπῶ, νὰ τον χαρῆ πού τον ἔχει. Ἐγὼ δὲν εἴμποροῦσα νὰ ἀναπνεύσω. Ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή μου... Ἰδρῶνα καὶ ἐξ ἰδρῶνα. Ἄχ! Θεέ μου! δὲν εἶνε τοῦ καθενὸς νὰ συγκινή ἀνθρώπους σὰν καὶ αὐτούς!... Τοὺς εἶδες τοὺς ἐνόρκους;... Ἄ! κόρη μου πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη!

— Περιμένετε δά, θεία μου, καὶ δὲν ἐτελειώσαμεν ἀκόμη!

— Σῶπα δὰ καὶ σύ, εὐλογημένη! καὶ εἶνε δυνατὸν πλέον νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία; Τότε θὰ εἴπη ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶνε πωλημένα κρέατα 'ς τὸν Καρβαγάν. Ἄκουσέ μου ἐμένα καὶ τὴ δουλειά σου! ἡ ὑπόθεσίς μας εἶνε φῶς φανερόν».

Ἡ γηραιὰ κόρη ἠγέρθη ὡς δι' ἐλατηρίου, διότι αἰφνης εἶδε τὸν Γεώργιον ἐνώπιόν της. Διαφυγὼν τοὺς θαυμαστάς του ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνταμοιβήν του, ἐν βλέμμα τῆς Ἀντωνίας, ἕνα λόγον.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΔ'

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν, τὰ ὑπὸ τοῦ Πιεδούση ἀνακαλυφθέντα ἔχνη ὑπέσχοντο πολὺ, ἐντεῦθεν ἠδύνατό τις νὰ προῖδη μεμακρυσμένας σχέσεις μεταξὺ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀφηγήθημεν κατὰ τῆς διαγωγῆς τοῦ Τολβιάκ.

Ἐν τούτοις τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβριαν, τρεῖς ὥρας πρὶν ὁ Ναβᾶβ ἐξέλθῃ ἐφ' ἀμάξης ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖόν του ὡς νομικοῦ ἀνθρώπου, ὁ Τολβιάκ προέβη παρ' αὐτῷ εἰς διάβημα μεγάλης σημασίας. Εἶχεν ἔλθει, μετημφιεσμένος εἰς κύριον Χόλτζ, ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὰ πρῶτα αὐτοῦ διαβήματα εἶχον περισσοτέρην ἀφ' ὄσων ἐτόλμα νὰ ἐλπίσῃ ἐπιτυχίαν, ὅτι ἦτο σχεδὸν βέβαιος ὅτι ἀνε-

κάλυψεν ἕνα ἀνθρωπὸν ἐκ τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν, καὶ ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς αὐτὸς κατόκει εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὅτε δὲ ὁ ἄρχων Ἰνδὸς ἠρώτησεν αὐτόν, ἐὰν φρονεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἢ εἰς καὶ μόνος κληρονόμος τοῦ λοχαγοῦ, ὁ Τολβιάκ ἀπήντησεν ὅτι ἐκλινε νὰ τὸ πιστεύσῃ, ὅτι ἐγγράφα τινα τῷ ἔλειπον ἵνα ἐπιβεβαιώσωσι τὸν θάνατον τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἀλλ' ὅτι ἤλπιδε νὰ προμηθευθῇ αὐτὰ λίαν προσεχῶς.

Μετὰ ταῦτα, ἀπεσύρθη, ὑποσχόμενος νὰ ἐπανέλθῃ πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδομάδος, καὶ νὰ φέρῃ τὴν φορὰν ταύτην ὀριστικῶς ἀποδείξεις καὶ ἐν ἀκριβὲς τεκμήριον. Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι προσήγγιζε πρὸς τὸν σκοπὸν, καὶ ὅτι τὸ μυστήριον ἐμελλε νὰ διαφωτισθῇ.

Δὲν ἐμάντευε μόνον ἀκόμη τὰ αἰτία, ἅτινα διητύθουν τὴν διαγωγὴν τοῦ Τολβιάκ.

Μήτοι ὁ ἀνιχνευτὴς ὑπέθεσε ψευδῆ κληρονόμον;

Μήτοι ἐμελλε νὰ κατασκευάσῃ ἀποκρυφα ἐγγράφα ἵνα ὠφεληθῇ αὐτὸς ὁ ψευδὴς κληρονόμος, ἂν οὐχὶ ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ λοχαγοῦ, τοῦλάχιστον ἐκ τῆς γενναιοδωρίας τοῦ Ναβᾶβ;

Πρὸ πάντων δέ, μήτοι προϋτίθετο ἀπλῶς μόνον νὰ ὑφαρπάσῃ σημαντικὸν τίποσον, ὅπως διανείμῃ αὐτὸ μετὰ τοῦ συνηγόρου του, ἢ μᾶλλον, μήτοι εἶχεν ἄλλους σκοποὺς, σχετιζομένους ὅπως δῆποτε μετὰ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ;

Τοῦτο ἦτο τὸ μέγα ζήτημα, ὁ δὲ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἐσκέπτετο ἐπ' αὐτοῦ βαθῶς, ὅτε ἤκουσε σημαίνοντα τὸν κώδωνα τοῦ ἐνδικοιότητός του.

Ἡγέρθη, ἐπορεύθη ἀκροποδητὴ μέχρι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἔθεσε τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῶν ὀπῶν, ἀνεωχθεῖσάν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παρατηρῇ τοὺς ἐπισκέπτας, καὶ ἀνεγνώρισε τὸν πράκτορά του συνοδεύοντα ἀνθρωπὸν, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλος ἢ ὁ Κάμπρεμερ.

Ἐσπευσε ν' ἀνοιξῇ, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδέχθη σωρείαν χαιρετισμῶν καὶ φιλοφρονήσεων ἀπὸ μέρους τοῦ ἀγαθοῦ Πιεδούση, ὅστις ὑπεκρίνετο φυσικώτατα τὸ πρόσωπον ἀστοῦ, ὀδηγοῦντος φίλον εἰς τὸ γραφεῖον νομικοῦ.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὑπεκρίθη τὸ ἰδικόν του, ὅπως ἤξευρε νὰ ὑποκρίνηται ὅλα τὰ πρόσωπα, καὶ προσεκάλεσεν εὐγενῶς τοὺς κυρίους τούτους νὰ εἰσέλθωσιν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, ὁμιλῶν πρὸς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν 29, παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν Κάμπρεμερ.

Χάρις εἰς τὴν πεῖραν του καὶ τὴν ὀξυδέρκειαν, δι' ἧς ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισεν, ἤρκει αὐτῷ ἀπλοῦν μόνον βλέμμα ἵν' ἀναγνωρίσῃ πρὸς ποίου εἶδους ἀνθρωπὸν εἶχε νὰ κάμῃ.

Ὁ Πιεδούσης τῷ εἶχε περιγράψῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ὀδοφύλακος, ἣν δὲν εὗρισκεν ὁμοιάζουσαν.

Ὁ Πιεδούσης τὸν εἶχε παραστήσει ὡς τίμιον ἐργάτην, μὲ πρόσωπον γλυκὺ καὶ μὲ ἐξωτερικὸν ποῖον. Ἀπ' ἐναντίας δέ, ὁ Κάμπρεμερ, ἐδείκνυε χαρακτηριστικὰ συνισταμένα, πρόσωπον σκυθρωπὸν, ὀφθαλμοὺς φλογερούς.

Εἶχεν ἀποτόμους τὰς κινήσεις καὶ φυσιογνωμίαν παροργισμένην.

Ὁ κύριος Λεκὸκ οὐδὲν ἔμεμθη τοῦ πράκτορός του ὅτι ἔσφαλλεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ὠδήγει, ἀλλ' ὑπώπτευσεν ὅτι θὰ ἐπῆλθεν ἐπεισῳδίων τι, καὶ δὲν ἠπατάτο.

Ὁ Πιεδούσης, ἄλλως τε, τῷ ἔρριψε βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινεν: «Ὑπάρχουν νέα», ὅπερ ὅμως δὲν ἐσήμαινεν: «Ὑπάρχει φόβος».

Ἄλλως τε, ἵνα μὴ ἀφήσῃ ἐπὶ πλέον τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, μόλις ἔλαβε θέσιν πλησίον τοῦ Κάμπρεμερ, πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ Βινέ, ἤρχισεν οὕτω:

— Κύριε Βινέ, σὰς τὸ προεἶπα, πῶς θὰ σὰς φέρω ἕνα σύντροφον ποῦ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰς συμβουλὰς σας, γιὰ νὰ εὕρῃ μιὰ κληρονομία. Φαίνεται πῶς δὲν ἤλθε καὶ δι' αὐτὸ μονάχα. Τοῦ συνέβηκε κατὶ ἄλλο ποῦ δὲν ἐπερίμενε. Τοῦ πήραν τὴν μικρὴν... τὴν μικρὴν ποῦ ἤθελε νὰ κληρονομήσῃ...

Ὅσην ἰσχὺν καὶ ἂν εἶχεν ἐν ἑαυτῷ, ὁ κύριος Λεκὸκ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν, καὶ ῥίγος τὸν κατέλαβεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του, καθότι κατεμέτρησεν ἀμέσως ἅπασαν τὴν σπουδαιότητα τοῦ γεγονότος, ὅπερ τῷ ἀνήγγελλον.

— Ἐξηγηθῆτε, κύριε, εἶπεν, ἀπειθὺς νόμος πρὸς τὸν Κάμπρεμερ.

— Τί θέλετε νὰ σὰς πῶ; ἀνέκραξεν ὁ Κάμπρεμερ, Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ μου κλεψαν τὸ παιδί μου εἶμαι ἄν τρελλός. Καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἔλθω εἰς ἐσὰς μήτε εἰς τὴν συνέλευσιν, ποῦ ἔδωσα εἰς τὸν σύντροφον ἐδῶ, ἂν δὲν ἐσυλλογιζόμουν πῶς θὰ ἠμπορέσετε ἴσως νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ εὕρω τὴν Μάρθαν.

— Καὶ ἐσκέφθηκες πολὺ ὀρθά, ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης, διότι ὁ κύριος Βινέ ἐργάζεται ἀκόμη καὶ εἰς αὐταῖς ταῖς δουλειαῖς. Σοῦ τὸ εἶπα ἐκεῖ κάτω, στὴν πλατεῖαν τοῦ Σατώ-δ'—Ω, καὶ σοῦ τὸ ξαναλέγω ἐμπρὸς στὸν κύριον Βινέ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μὲ βγάλῃ ψεύτη.

— Ὅχι, βέβαια, εἶπεν ὁ νομικὸς ἀνθρώπος, καταγίνομαι εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀναζητήσεων πρὸς τὸ συμφέρον τῶν οἰκογενειῶν, καὶ δὲν ἠμπορούσατε καλλίτερα ν' ἀποταθῆτε. Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μὲ πληροφορήσετε, κύριε, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα. Πρῶτον ὅμως ἔχω μίαν ἐρώτησιν νὰ σὰς κάμω. Τὸ παιδί ποῦ ἐχάθη εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ δικαιώματα εἰς μίαν κληρονομίαν;

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς. Δὲν ἔχω παρὰ ἕνα... ἢ καλλίτερα, δὲν εἶχα παρὰ ἕνα... διότι τώρα...

— Ἦσυχάσατε, κύριε. Ἴσως δὲν εἶνε τὸ πρᾶγμα ὅπως τὸ φαντάζεσθε.

— Ὅχι, σὰς λέγω ὅτι μοῦ τὴν ἐπῆ-

ραν. Ὁ ὑπαστυνόμος καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ μοῦ ὑποστηρίξῃ πῶς ἤμουν ἀπατημένος... πῶς δὲν ἀρπάζουν ἔτσι μιὰ κόρη ποῦ δὲν ἔχει τίποτε...

— Τοῦ ἀπήντησες ὅτι ἡ ἰδική σου ἦτο ἴσως πλουσία; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ γέρον Λεκὸκ.

— Τί τὸ ὄφελος; θὰ μ' ἐγελοῦσε ἐμπρὸς στὰ μάτια μου. Τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ μὲ βοηθήσῃ, νὰ στείλῃ ἀνθρώπους τῆς ἀστυνομίας εἰς ὅλα τὰ περιγῶρα. Μοῦ εἶπε μὲ τὴν μεγαλειότερη ἡσυχία πῶς θὰ κάμῃ λόγον εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, καὶ πῶς ὁ Διευθυντὴς θὰ δώσῃ διαταγὰς. Αὐτὸ ἔγεινε χθὲς τὸ βράδυ. Σήμερα ἐξαναπῆγα δυὸ φοραῖς, καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἐζητοῦσαν καὶ πῶς ἔστειλαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Μάρθας εἰς τὴν χωροφυλακίαν... Ναί, καὶ τὸν καιρὸν ποῦ γράφουν μέσα στὰ γραφεῖα, βασανίζουν τὸ παιδί μου, ἠμπορεῖ καὶ νὰ τὸ σκοτώνουν.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν τὴν ἤρπασαν, καὶ μὲ ποῖον τρόπον;

— Χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὰς ἑννέα ἀπάνω κάτω τὴν εἶχα συστήσει εἰς μιὰ γειτόνισσα, καὶ ὅταν ἐγύρισα στὸ σπίτι, μοῦ εἶπαν πῶς ἐπῆγε μιὰ γυναῖκα μὲ μιὰ ὠραία ἀμαξά... ἐδιηγῆθηκε εἰς ταῖς γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ πῶς ἔσπασα τὸ ποδάρι μου εἰς τὸ Σοαζύ-Λεροά, πῶς ἐζητοῦσα νὰ ἰδῶ τὴν κόρη μου, καὶ πῶς ἐπῆγαινε νὰ τὴν ζητήσῃ... ἐπίστεψαν τὰ λόγια αὐτῆς τῆς κλέφτρας καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ παιδί.

— Ποῖον δρόμον ἐπῆρεν ἡ ἀμαξά;

— Κάθομαι εἰς τὸ βουλευτάρτο τοῦ Νοσοκομείου. Ἀνέβηκε ὡς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἔπειτα ἐπῆρε τὸν δρόμον τοῦ Σοαζύ. Εἶκοσι ἀνθρώποι τὴν εἶδαν.

— Τότε ἠμποροῦν νὰ εἰποῦν τὸ χρῶμα τῶν ἀλόγων καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἀμαξηλάτου. Αἱ γειτόνισσάί σας ἠμποροῦν καὶ αὐταὶ νὰ εἰποῦν πῶς ἦτο ἐνδυμένη ἡ κυρία, καὶ ποῖαν ἡλικίαν εἶχεν.

— Εἶνε ἀκόμη νέα, καὶ ἐφοροῦσε μιὰ ὠραία τοαλέτα.

— Δὲν ὑποπτεύεσθε κανένα;

— Ἐ! καὶ ποῖον θέλετε νὰ ὑποπτεύομαι; Μήπως συναναστρέφομαι μὲ κυρίαίς ποῦ ἔχουν ἀμαξία; Ἡ Μάρθα δὲν ἐγνώριζεν ἄλλον ἀπὸ μένα, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ πέθανε ἡ καυμένη ἡ μάνα της.

— Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ἐδοκίμασαν καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ νὰ τὴν ἀρπάζουν. Ἐθυμάσαι, σύντροφε, ποῦ τὴν ἠμέραν ποῦ ἤπιαμε ἕνα ποτήρι ἐμπρὸς στὴν γρίλια τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου, τὸ παιδί ἀπάντησε μὲ γρη῏α ποῦ ἐζήτησε νὰ τὸ πάρῃ διὰ τῆς βίας;

— Ναί, τὸ θυμοῦμαι, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ, μετὰ πικρίας, καὶ πταίω ἐγὼ ποῦ δὲν τὸ θυμάμουν συχνά. Ἐπρεπε νὰ προσέχω περὶ πολὺ διὰ τὴν Μάρθαν, δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὴν ἀφήσω μονάχη της.

— Ὅταν ἀπουσιάζατε χθὲς τὸ ἐσπέρας εἶπατε εἰς κανένα ὅτι θὰ μείνente πολλὴν ὥραν ἔξω; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Εἰς κανένα, ἐκτὸς τῆς γειτόνισσάς

μου, ἡ ὁποία δὲν ἐπῆγε βέβαια νὰ τὸ πῆ.

— Ἀλλὰ δὲν τῆς εἶπετε ποῦ πηγαίνετε;

— Ὅχι. Ἐβγήκα γιὰ νὰ κάμω μιὰ δουλειά, ποῦ ὁ σύντροφός μου μ' ἐσυμβούλευσε, καὶ δὲν ἤθελα νὰ κάμω λόγον δι' αὐτὸ εἰς κανένα ἀπολύτως. Ἐπῆγα στὴν Βουλώνην νὰ ἰδῶ μιὰ κυρία Λεκόντ, ποῦ τὸ ὄνομά της εἶνε γραμμμένο μέσα στὰ χαρτιὰ τῆς κληρονομίας.

— Ἡθέλατε βέβαια νὰ μάθετε ἂν ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος;

— Μάλιστα, καὶ τώρα τὸ ξέρω. Ἡ κόρη τῆς κυρίας αὐτῆς εἶνε συγγενὴς τῆς Μάρθας μου. Φαίνεται πῶς γι' αὐτὸ ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν ἀρπάζουν καὶ αὐτὴν χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ἰδίαν ὥρα ποῦ ἀρπάζαν τὴν Μάρθαν.

Εἰς τὴν εἰδήσιν ταύτην ὁ κύριος Λεκὸκ ὠχρίασεν, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὅστις ἠγνόει εἰσέτι αὐτὴν, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξιν ἣν τῷ προῦξένησεν.

ΚΕ'

Μανθάνων ὅτι ἀπεπειράθησαν ν' ἀρπάζωσι τὴν μνηστὴν τοῦ Λουδοβίκου, ὁ κύριος Λεκὸκ τοσοῦτον ἐταράχθη, ὥστε μετὰ δυσκολίας συνῆλθεν.

Ἐδοκίμαζε συγκίνησιν, πρὸς τὴν ἀνεμὴ γνύετο αἰσθημα ὁμοιάζον πρὸς χαρὰν.

Αἱ δύο ἀπόπειραι, ἐνεργηθεῖσαι κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἐπὶ δύο κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ, ἐπεβεβαίουν ἅπαντα τὰ προαισθήματα τοῦ γέροντος ἀνιχνευτοῦ, καὶ ἐνεθάρρυνον αὐτὸν ἵνα ἐγκαρτερήσῃ ἐν τῇ ἠκολούθει ὁδῷ. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤδη ἠγείρετο γωνία τις τοῦ πέπλου, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὸν μυστηριώδη δεσμόν, ὅστις συνέδεε τὰ κακουργήματα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ μετὰ τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιβάν.

Ἐν τούτοις τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ εἶχε διὰ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ ὑπερἐνίκησε ταχέως, καὶ συνεπῶς ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ πᾶν ὅ,τι συνέβη εἰς Βουλώνην.

— Ἀπεπειράθησαν, λέγετε, νὰ ἀρπάζωσιν αὐτὴν τὴν δεσποινίδα; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας, ἀλλὰ... δὲν ἐπέτυχον, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ὅχι. Εὐτυχῶς εὐρέθηκα ἐκεῖ... στὸ δρόμο... ἐμπρὸς στὴ μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου, ποῦ τὴν εἶχαν τραβήξῃ... Ἐπεσα μὲ ταῖς μπαστουνιαῖς ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τοὺς δυὸ κακούργους... Τὸν ἕνα τὸν ἐμισσοκότωσα, ὁ ἄλλος ἔφυγε...

— Τότε, ἡ δεσποινὴς Λεκόντ δὲν ἔπαθε κανὲν κακόν;

— Κανένα, καὶ μάλιστα τὸ πῆρε αὐτὸ μὲ μιὰ γενναϊότητα ἔκτακτη. Μοῦ ἐπόδισε νὰ εἰπῶ τίποτε εἰς τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία μ' ἐδέχθηκε πολὺ καλά, καὶ ἡ ὁποία ἀπάντησε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς ὅ,τι τὴν ἐρώτησα. Ἀναγνωρίζει τὴν Μάρθαν ὡς ἐξαδέλφην τῆς κόρης της, καὶ μὲ ἐπαρακάλεσε μάλιστα νὰ τῆς τὴν πᾶγω.

Προφέρων τὸ ὄνομα τῆς Μάρθας, ἦν ἀπώλεσεν, ὁ Κάμπρεμερ ἐλησμόνησε ταχέως τὴν ἐπίσκεψίν του πρὸς τὴν κυρίαν Λεκόντ, καὶ λέγει βιαίως:

— Ἀλλὰ δὲν ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ 'κεινο ποῦ ἔκαμα στὴν Βουλώνην. Ἦλθα γιὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν 'μπορεῖτε νὰ φροντίσετε νὰ εὑρετε τὴν κόρην μου.

Ἐπειδὴ δ' ὁ ὑποτιθέμενος κύρ Βινέ οὐδὲν εἰσέπειθε ν' ἀπαντήσῃ, προσέθεσεν:

— Τὸ 'ξέρω πῶς θέλετε νὰ πληρωθῆτε καὶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ ἔχω χίλια φράγκα οἰκονομίαις, καὶ θὰ σὰς τὰ δώσω μ' εὐχαρίστησί μου ἂν μοῦ τὴν εὑρετε.

— Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου ὅταν τὴν εὑρῶ.

— Ἐλπίζετε λοιπὸν νὰ τὴν εὑρετε; ἀνέκραξεν ὁ Κάμπρεμερ.

— Χωρὶς ἄλλο. Δὲν ἀναλαμβάνω ποτὲ ὑπόθεσιν ὅταν ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχῃ. Μόνον δὲν θὰ ἐνεργήσω παρὰ ὑπὸ δύο ὄρους.

— Ὅπως θέλετε.

— Μὲ συμφωνίαν, πρῶτον, νὰ μὴν εἰπῆτε εἰς κανένα ὅτι ἐργάζομαι διὰ σὰς. Ἐκάμετε καταγγελίαν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, καὶ ἔχει καλῶς. Ἡ μεσολάβησις τῆς ἀστυνομίας δὲν δύναται παρὰ νὰ σὰς εἶνε ὠφέλιμος, ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω νὰ ἐργάζομαι μαζύ της. Θὰ μὲ στενοχωρῇ καὶ θὰ τὴν στενοχωρῶ.

Οὐδὲν ἔπεθύμει νὰ εὑρεθῇ εἰς συναγωνισμόν μετὰ τῆς ἀστυνομίας, ἥτις, ἐκ φύσεως οὕσα περιέργος, ἠδύνατο νὰ διανοηθῇ ἵνα προβῇ εἰς ἐρεῦνας περὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ κυρίου Βινέ.

— Ἐρχομαι εἰς τὸν δεύτερον ὄρον, ἐπανέλαβεν. Ὁ ὄρος αὐτὸς εἶνε ὅτι θὰ μὲ βάλετε εἰς θέσιν νὰ ἐνασχοληθῶ ταῦτο χρόνως καὶ διὰ τὴν κληρονομίαν, ἥτις θ' ἀνήκει εἰς τὴν κόρην σας, ἂν δυνηθῶμεν ν' ἀποδείξωμεν τὰ δικαιώματά της.

— Μάλιστα, καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ μετὰ τινος πικρίας. Θέλετε νὰ μὴ χάσετε τὸ κέρδος, τὸ ὅποιον θὰ σὰς ἔμενε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἂν ἐπιτύχαινε. Τὸ λοιπὸν! μὴ φοβᾶσθε. Θὰ σὰς πῶ ὅτι 'ξέρω.

— Ἀπατάσθε, ἀγαπητέ μου κύριε. Ἐὰν ἐπιθυμῶ ν' ἀναλάβω τὴν ἐν λόγῳ ὑπόθεσιν, τὸ κάμνω μόνον καὶ μόνον διότι, κατὰ τὴν ιδέαν μου, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον μέσον διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν κόρην σας. Δὲν τὴν ἤρπασαν παρὰ διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ λάβῃ κληρονομίαν, ἢ ὁποία τῆς ἀνήκει, ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὅποιοι τὴν ἤρπασαν ἠμποροῦν νὰ εἶνε καὶ αὐτοὶ κληρονόμοι, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ σφετερισθοῦν αὐτὴν τὴν περιουσίαν.

— Ἄλλο νὰ ἔχετε δίκην, εἶπε θλιβερῶς ὁ Κάμπρεμερ, ἀλλὰ τότε εἶνε χειρότερα. Οἱ ἀθλοὶ αὐτοὶ δὲν θὰ σταματήσουν καὶ ἐμπρὸς στὸν φόνον διὰ ν' ἀπαλχθοῦν ἀπὸ τὴν Μάρθαν.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, ἐπανέλαβε μετὰ πρῶτης ὁ κύριος Λεκόντ, δὲν πρέπει

πάντοτε νὰ συλλογίζεσθε κανεὶς τὸ χειρότερον. Ἄφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω, καὶ τὰ πράγματα θὰ προχωρήσουν καλλίτερα ἀφ' ὅσον φαντάζεσθε, τὸ ἐλπίζω εἶμαι σχεδὸν βέβαιος. Ἐὰν ἔχετε πάντοτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὰ συμφέροντά σας, εὐαρεστηθῆτε, πρὸ παντὸς ἄλλου, νὰ μοῦ δείξετε τὰ ἔγγραφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεσθε διὰ νὰ πιστεύετε ὅτι ἡ κόρη σας κληρονομεῖ.

— Τὰ ἔγγραφα; Ἐκεῖνα ποῦ ἔχω δὲν φανερώουν καὶ μεγάλα πράγματα. Ὁ σύντροφος ποῦ μ' ἔφερον ἐδῶ θὰ σὰς εἶπε δι' αὐτά. Εἶνε ἕνα χαρτί, τὸ ὅποῖον ἡ μακαρίτισσα ἡ πενθερά μου ἄφησεν εἰς τὴν γυναῖκά μου μ' ἕνα σωρὸν ἄλλα χαρτιά, καὶ δὲν θὰ εἶδιναι ποτὲ προσοχὴν εἰς αὐτά, ἂν ἕνα πρόσωπον ποῦ τὸ ὄνομά του θὰ σὰς τὸ εἶπεν ὁ σύντροφος, δὲν ἐρχόταν τὸν περασμένον χειμῶνα νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ ἕνα μακρὸν συγγενῆ τῆς Μάρθας, ὁ ὅποιος, καθὼς αὐτὸς ἔλεγε, θὰ τῆς ἄφησε μεγάλην περιουσίαν... ἕνα πρόσωπο, ποῦ δὲν τὸ 'ξανάϊδα ἄλλο, ἂν καὶ ἐπῆγα πολλὰς φορὰς ζητῶντάς τον στὸ σπίτι του...

— Ἐχεις μαζύ σου αὐτὸ τὸ χαρτί;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ, ἀνερευνῶν τὰ θυλάκιά του. Νά τα. Πάρτε καὶ φυλάξτε τα γιὰ νὰ τὰ παρατηρήσετε. Ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται, διότι ἐγὼ δὲν συλλογίζομαι παρὰ πῶς νὰ εὐρῶ πάλιν τὴν Μάρθαν μου.

— Θὰ τὴν εὐρωμεν, καθὼς καὶ τὴν κληρονομίαν, ἀπήντησεν ὁ γέρον Βινέ, ὅστις ἔσπευσε νὰ τοποθετήσῃ ἐν τῷ χαροφυλακίῳ του τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ὁ ὁδοφύλαξ τῷ εἶχε δώσει.

Ταυτοχρόνως ἐγείρεται ἵνα δείξῃ εἰς τὸν πελάτην του ὅτι ἡ συνδιαλέξις ἐτελείωσεν.

Ἐσπευδε ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἔγγραφο, ἔνθα εὐρίσκατο ἴσως γεγραμμένη ἢ λύσις τοῦ αἰμοσταγοῦς αἰνίγματος, ὅπερ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ λύσῃ.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἠνῶει τὰ πάντα ἐν ὀλίγοις, παρετήρησεν ὅτι ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ δὲν εἶχε νὰ ἐρωτήσῃ πλέον τὸν ὁδοφύλακα.

Εἶχεν ἄλλως τε διαγεγραμμένον τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ, καὶ εἶχε συμφωνηθῇ μετὰ τοῦ κυρίου Λεκόντ καὶ αὐτοῦ ὅτι ἅμα ἤθελε λῆξαι ἡ συνεδρίασις, θὰ ἐξήρχετο μετὰ τοῦ Κάμπρεμερ, ἀπὸ τὸν ὅποιον θ' ἀπεχωρίζετο ὀλίγον ἀργότερον, καὶ θὰ ἐπανήρχετο ἐπιδειξίως εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ἔνθα θ' ἀνελάμβανε τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀσιανοῦ οἰκονόμου, τοῦ Ναβάβ, ἔχοντος ἀνάγκην αὐτοῦ νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸ θέατρον. Ὅθεν δὲν ἐζήτησε νὰ κρατήσῃ τὸν πατέρα τῆς Μάρθας, καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ, μηδὲν παραλείψας νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ θερμῶν ἐκφράσεων τὸν νομικὸν ἄνθρωπον.

Ὁ ὑποτιθέμενος γέρον Βινέ συνώδευσεν αὐτοὺς μέχρι τῆς θύρας, δέκα δὲ λεπτά βραδύτερον ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ ἔσβεσε τὰ φῶτα.

ΚΓ

Ὅσην καὶ ἂν εἶχεν ἐπιθυμίαν ἵνα λάβῃ γνώσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ἀφεινῆτος ἐγγράφου, ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ καταστείλῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, καὶ ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ εἰς ὥραν, καθ' ἣν θὰ ἦτο μόνος ἐντὸς τοῦ ἐν τῷ βουλευθάρῳ ὠραίου ἐνδιαίτηματός του.

Οὔτε στιγμὴν εἶχε ν' ἀπωλέσῃ ὅπως καταστῆ ἐκ νέου ἀρχὼν τῆς Βαχώρας, καθόσον αἱ ὥραι πᾶσαι τῆς ἐσπέρας του ἦσαν ἀπασχολημέναι.

Ὄφειλε νὰ θεαθῇ ἐν τῷ θεωρεῖῳ του εἰς τὸ Νέον Μελοδράμα, ἔνθα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐδίδετο ἐκτάκτως εὐεργετικὴ παράστασις πρὸς ὄφελος ξένου ἠθοποιοῦ.

Ὁ Τολβιάκ καὶ ἡ Ἀραβέλα εἶχον ἀναγγεῖλαι ὅτι θὰ παρευρίσκοντο ἐκεῖ, ὁ δὲ κύριος Λεκόντ ἐπεθύμει πολὺ νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ὅθεν μάλιστα τῷ ἔμενον ὁ καιρὸς ἵνα προετοιμασθῇ, ἐγνώριζε δὲ ὅτι ὁ ἐφευρετικὸς Πιεδούσης θὰ εὐρίσκε τὸ μέσον ν' ἀπαλλαγῇ ταχέως τοῦ συντρόφου του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἐνδιαίτημα σχεδὸν τόσον ταχέως ὅσον καὶ ὁ αὐθέντης του.

Ὁ κύριος Λεκόντ διέβη ἐν τούτοις ἄνευ θορύβου, καὶ εἰσῆλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ροκέτας, ἦν ἔσπευσε νὰ διέλθῃ ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ἀμαξίαν του.

Ἐφθασεν ἄνευ κωλύματος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν βουλευθάρτον, ἔνθα ἐπανεῦρε τὸν φίλον τοῦ Πήγασον καθήμενον, μὲ τὴν μάλιστα εἰς τὴν χεῖρα, ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ ἠνιόχου.

Τὸ πρῶτον τοῦτο τῶν ἠνιόχων δὲν εἶχεν ὑποκύβει εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῶν πέριξ οἰνοπωλείων, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ μέρος ἐσυχνάζετο ὀλίγον, οὐδεὶς δ' εὐρέθη ἐκεῖ ἵνα ἴδῃ τὸν νομικὸν ἄνθρωπον τῆς ἀδιεξόδου, εἰσερχόμενον ἐντὸς τῆς ὠραίας ταύτης ἀμαξίας.

Καθ' ὁδὸν προέβη, κατὰ τὸ σῆμα, εἰς τὴν μεταμόρφωσίν του.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ὁ γέρον Βινέ δὲν ὑρίστατο πλέον, ὁ δὲ ἀρχὼν τῆς Βαχώρας ἐνερανίσθη μεγαλοπρεπέστερος παρὰ ποτε εἰς τοὺς ἰκέτας, οἵτινες ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸ ἐνδιαίτημά του.

Ἐξ αὐτῶν ἔμαθεν ὅτι ὁ οἰκονόμος του δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανέλθει, ἐγίνωσκεν ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνε πολὺ, καὶ ἠδύνατο ἄνευ αὐτοῦ νὰ μελετήσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ἀφεινῆτος ἐγγράφου.

Ἄμα ἔμεινε μόνος, ἐκάθησε πρὸ τραπέζης φωτιζομένης ὑπὸ δύο κηροπηγῶν μὲ πολλὰ κηρία, καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν πολῦτιμον χάρτην.

Ἦτο μέγα φύλλον κίτρινον καταστᾶν ἐκ τῆς πολυκαιρίας, καὶ γεγραμμένον διὰ γραφῆς τοσοῦτ' ἄλλο ἢ κίττα εὐαναγνώστου, καθόσον ἡ μελάνη εἶχεν ἐξασθενήσῃ πολὺ.

Ἐν κεφαλίδι, ὁ κύριος Λεκόντ ἀνέγνω κατὰ πρῶτον τὰς ἐξῆς γραμμάς, αἵτινες

εφαίνοντο χαρᾶσθαι ὑπὸ τρεμούσης χειρός :

« Περιμένουσα ν' ἀποθάνω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ἀφίω εἰς τὴν θυγατέρα μου Αἰκατερίνην τὰς ἀκολούθους σημειώσεις, ἐλπίζω δὲ ὅτι αἱ σημειώσεις αὗται θὰ χρησιμεύσωσιν ἡμέραν τινὰ εἰς αὐτὴν ἢ εἰς τὰ τέκνα τῆς, ὅπως σώσωσι λείψανά τινὰ τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας μας, περιουσίας, τὴν ὁποίαν ὁ πολὺκλαυστος πατήρ μου εἶχε δυστυχῶς ὑποθηκεύσει εἰς Ἄγγλους τοκογλύφους.»

Ἐφερὲν ὑπογραφὴν: «Ἐλισάβετ Ὁ-Σολιβάν, γυνὴ Γκισάρ», καὶ ἦτο χρονολογημένον ἐκ τῆς Ἀμπεβίλης τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1838.

Εἶπετο εἶτα πίναξ, ὅστις κατέαττε χωριστὰ καὶ παραλλήλως τοὺς διαφόρους κλάδους, ἐξελλόντας ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ.

Ἐπῆρχον πέντε τοιοῦτοι, ἀνωθι τῶν ὁποίων ἦτο γεγραμμένον μεγάλαις γράμμασι τὸ ὄνομα τοῦ κοινοῦ γεννήτορος:

« Μαυρίκιος - Δαυὶδ Ὁ-Σολιβάν, εὐγενῆς Ἰρλανδοῦς ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ »

Τὸ ὄνομα καὶ οἱ τίτλοι οὗτοι συνοδεύοντο ὑπὸ τῆς ἀκολούθου μνείας :

« Γεννηθεὶς τὸ 1759, ἐν Δουβλίῳ, ἀποβιώσας ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει τὴν 25 Δεκεμβρίου 1810, ἀφῆσας ἐκ τῆς πολυκλαύστου μητρὸς μου, ἧτις πρὸ ἑξ μηνῶν προηγήθη αὐτοῦ εἰς τὸν τάφον, πέντε τέκνα τ' ἀκόλουθα :

» 1ον Ἰάκωβος-Πατρίκιος Ὁ-Σολιβάν, γεννηθεὶς τῷ 1780, ἀνεχώρησε τῷ 1799 διὰ τὸν Καναδᾶ μὲ βαθμὸν δοκίμου, μετέβη κατόπιν εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ὅπουθεν οὐδέποτε, ἐν γνώσει ἐμοῦ, ἐπανῆλθεν.

» 2ον Ἄννα Ὁ-Σολιβάν, γεννηθεῖσα τῷ 1790, ἐνυμφεῦθη τῷ 1805 τὸν Ζὸν Σλούθ, καὶ ἀπέθανε τῷ 1809. Ἡ Ἄννα, μεγαλειτέρα ἀδελφὴ μας, ἔσχε μετὰ τοῦ Ζὸν Σλούθ μίαν θυγατέρα, Ἰουλίαν, γεννηθεῖσαν τῷ 1806, ἧτις θυγάτηρ ὑπανδρεύθη εἰς Λονδίνον, τῷ 1821 τὸν Οὐίλιαμ Νέσλεϋ, καὶ ἀπέθανε τῷ 1828, ἀφεῖσα μίαν θυγατέρα, Σοφίαν Νέσλεϋ γεννηθεῖσαν τῷ 1822.

3ον Ἐλισάβετ Ὁ-Σολιβάν. Εἶμαι ἐγώ. Ἐγεννήθη τῷ 1798. Εὐρεθεῖσα δὲ ἀνευ πόρων κατὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων μου μετὰ κατέαξαν ἀπὸ εὐσπλαγγιᾶν εἰς τὸ καθολικὸν Ἰνστιτούτον τοῦ Δουβλίνου, καὶ εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐτοποθετήθη ἐν τινι ἐμπορικῇ οἰκίᾳ εἰς Ἀμπεβίλην τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ὑπανδρεύθη τῷ 1816, μεθ' ἑνὸς ὑποεπιστάτου ἐργοστασίου, τοῦ Πέτρου Γκισάρ, τὸν ὁποῖον ἀπώλεσα δύο ἔτη μετὰ ταῦτα. Ἐμείνα χῆρα μετὰ μιᾶς θυγατρὸς, τῆς Αἰκατερίνης, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω ἐντὸς ὀλίγου νὰ ὑπανδρεύσω μεθ' ἑνὸς νέου ἀξιολόγου, ὅστις ἐργάζεται εἰς ἐν νηματουργεῖον, καὶ ὀνομάζεται Ἰωάννης Βερνιέ.

» 4ον Γεωργία Ὁ-Σολιβάν, ἡ πρεσβυτέρα τῶν δύο μικροτέρων ἀδελφῶν μου, γεννηθεῖσα τῷ 1801. Ἦλθεν εἰς Γαλλίαν δύο μετ' ἐμὲ ἔτη, μοι εἶπον δὲ ὅτι ὑπανδρεύθη τῷ 1818, εἰς Παρισίους μεθ' ἑνὸς

ὑπαλλήλου ὀνόματι Λεκόντ. Ἐμαθον ὅτι ἐγέννησεν ἕνα υἱόν, δὲν ἠδυνήθη ὅμως ποτὲ νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν ὁ υἱὸς αὐτός».

Διὰ πρώτην φοράν, ἀφότου ἤρχισε ν' ἀναγινώσκη μετὰ προσοχῆς τὸν τοσοῦτον ἀπλοικῶς συντεταχμένον πίνακα τοῦτον, ὁ κύριος Λεκὸν διέκοψε τὴν μελέτην, εἰς ἣν εἶχεν ἀποδοθῆ, καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται μεγαλοφῶνως :

— Ὁ υἱὸς αὐτός εἶνε ὁ πατήρ τῆς Θηρεσίας, ὅπως εἶπε αὐτὸ ἡ κυρία Λεκόντ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐργάτην. Αἱ χρονολογίαι ἀναφέρονται ἀκριβῶς. Ὁ Λεκόντ ἐγεννήθη τῷ 1820, ἐνυμφεῦθη τῷ 1855 καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἑνὲα ἐτῶν τῷ 1869. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε. Ἡ Θηρεσία ἐγεννήθη τῷ 1857, εὐρίσκεται δὲ νὰ εἶνε μικρὰ ἀνεψιὰ τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν, τοῦ ὁποίου ὁ πατήρ αὐτῆς ἦτο ὁ γνήσιος ἀνεψιός. Εἶνε λοιπὸν κατὰ ἕνα βαθμὸν πλησιεστέρη συγγενῆς ἀπὸ τὴν θυγατέρα τοῦ Κάμπρεμερ. Τὸ ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον κρατῶ, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1838 καὶ σταματᾷ εἰς τὴν Αἰκατερίνην Γκισάρ, ἀνεψιὰν τοῦ λοχαγοῦ, ἡ ὁποία τὸ ἴδιον ἔτος ἐνυμφεῦθη καί ποιν Ἰωάννην Βερνιέ. Ὁ δὲ Πιεδουήσης, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὰς ἐκμυστηρεῖς τοῦ Κάμπρεμερ, μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι αὐτὴ ἡ Αἰκατερίνη Γκισάρ, καταστάσα ἐκ τοῦ γάμου αὐτῆς Αἰκατερίνη Βερνιέ, ἔτεκε μίαν θυγατέρα, ὀνόματι Παυλίαν, ἡ ὁποία ἐνυμφεῦθη τὸν Κάμπρεμερ, καὶ ἀπέθανεν, ἀφῆσασα εἰς αὐτὸν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤρπασαν. Τὸ παιδίον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν τρίτην γενεάν, καὶ συνεπῶς εἶνε ἐξ ἀνεψιάς ἀνεψιὰ τοῦ λοχαγοῦ.

Θεὸς οὕτω τὰς πρώτας βάσεις τοῦ συλλογισμοῦ του, ὁ κύριος Λεκὸν ἐζήτησε νὰ ἐξάξῃ ἐξ αὐτοῦ συμπέρασμα τι.

— Ἐὰν παραδεχθῶμεν, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀρπαγὴ τῆς μικρᾶς κόρης καὶ ἡ κατὰ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ ἀπόπειρα ἔχουσιν ἕνα καὶ μόνον αὐτοῦργόν, αὐτὸς δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ κληρονόμος ἄλλου κλάδου, κληρονόμος μακρυνοῦ ἀπ' αὐτῶν βαθμοῦ, καὶ συνεπῶς ἐνδιαφερόμενος νὰ τὰς ἐξαφανίσῃ. Ἄλλ' ἔχω ἀκόμη νὰ ἐξετάσω ἕνα κλάδον. Ἄς ἴδωμεν τὴν σημείωσιν ἡ ὁποία ὑπάρχει ἐπὶ τῆς μικροτέρας ἀδελφῆς.

Καὶ ἐπικυλοῦμεν τὸ ἔγγραφο, ὅπερ εἶχεν ἐναποθέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀνεγνῶ :

« 5ον Ἐλένη Ὁ-Σολιβάν, ἡ νεωτέρα τῶν ἀδελφῶν μου, γεννηθεῖσα τῷ 1810. Ἡ μήτηρ μας ἀπέθανε κατὰ τὸν τοκετὸν αὐτῆς, καὶ δὲν τὴν εἶδον ποτὲ παρὰ εἰς τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν τῆς. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἀκόμη δυστυχιστέρα ἐμοῦ, διότι περιέστη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γείνη κωμῶδος εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Παριστάνει μετὰ τὸς θιάσους τῶν ἐπαρχιῶν, πρὸ μικροῦ δ' ἐνυμφεῦθη ἕνα ἠθοποιόν, ὀνόματι Χάρρου Φασίτ».

— Φασίτ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸν. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς δολοφονηθείσης γυναικὸς!

KZ'

Ἡ ἐκπληξίς, ἣν ἠσθάνθη ὁ κύριος Λεκὸν μετεβλήθη πάραυτα εἰς χαρὰν.

Οὐδόλωσ περιέμενε νὰ κάμῃ τοιαύτην ἀνακάλυψιν, ἧς κατενόει ἅπασαν τὴν σπουδαιότητα.

Ἡ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ δολοφονηθεῖσα γυνὴ ὀνομάζετο Μαρία Φασίτ.

Ἦτο λίαν πιθανὴ ἡ ὑπόθεσις ὅτι αὐτὴ ἦτο θυγάτηρ τῆς Ἐλένης Ὁ-Σολιβάν, τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ, συζευθείσης κάποιον Χάρρου Φασίτ, πλάνητα ἠθοποιόν.

Ἐὰν δ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο πραγματικότης, τὸ πᾶν διευκρινίζετο, τὸ πᾶν ἐξηγεῖτο.

Ἡ Μαρία Φασίτ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἦτο βεβαίως ἀνεψιὰ τοῦ λοχαγοῦ, καὶ συνεπῶς, ἡ μόνη κληρονόμος αὐτοῦ.

Ἡ Θηρεσία Λεκόντ, ἀνεψιὰ ἐξ ἀνεψιοῦ, ἤρχετο κατόπιν, μετὰ δὲ τὴν Θηρεσίαν Λεκόντ, ἤρχετο ἡ Μάρθα Κάμπρεμερ, θυγάτηρ δευτέρου ἀνεψιοῦ.

Ἐὰν ὑπῆρχεν ἀνθρωπος, ὅστις εἶχε συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν, ὁ ἀνθρωπος οὗτος ὄφειλεν ἀναγκαιῶς νὰ φονεύσῃ κατὰ πρῶτον τὴν Μαρίαν Φασίτ.

Ἡ Μαρία Φασίτ ἦτο τὸ πρῶτον ἐξαφανιστέον κώλυμα, ἡ Θηρεσία Λεκόντ τὸ δεύτερον, καὶ ἡ Μάρθα Κάμπρεμερ τὸ τρίτον.

Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν ἤρχοντο τὰ τέκνα τῆς Σοφίας Νέσλεϋ, ἐὰν ἀρῆσε τοιαῦτα, τὰ δὲ τέκνα ταῦτα, ἐὰν ἐπέζων τῶν ἄλλων πλαγιῶν συγγενῶν αὐτῶν, ὄφειλον ἀναγκαιῶς νὰ κληρονομήσωσι τὸ σύνολον τῆς περιουσίας τοῦ λοχαγοῦ.

Ὅθεν ὑπῆρχον σπουδαῖαι ὑποψίαι ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν θὰ ἦτο ὁ φονεὺς τῆς Μαρίας Φασίτ.

Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ κύριος Λεκὸν, σπουδαῖαι ὅμως ἐνστάσεις προσέβαλον πάραυτα τὸ ὀξυδερκὲς πνεῦμά του.

— Ναί, ἐπιθύρσειν, ἀλλὰ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε ὅτι ἡ Μαρία Φασίτ ἦτο ἡ θυγάτηρ τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ Ἰακώβου Ὁ-Σολιβάν. Ἐν πρώτοις, τὸ ὄνομα Φασίτ δὲν εἶνε σπάνιον εἰς Ἀγγλίαν. Ἐπειτα, τὸ καὶ κυριώτερον, ἡ γυνὴ τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ δὲν εἶχεν ἡλικίαν ἀνωτέρων τῶν εἴκοσι δύο ἕως εἴκοσι τριῶν ἐτῶν ὅτε τὴν ἐδολοφόνησαν. Ἡ Ἐλένη Ὁ-Σολιβάν ὑπανδρεύθη τῷ 1837, ἦτοι πρὸ τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν. Διὰ νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας Φασίτ, πρέπει ἡ κόρη νὰ ἐγεννήθη μετὰ δεκαπέντε ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν συζυγίαν, καὶ καθ' ὅν καιρὸν αὐτὴ ἡ ἰδία θὰ ἦτο πλέον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ἐκτὸς τούτου ἡ Ἐλένη ἦτο ἠθοποιὸς εἰς θιάσον πλάνητα, καὶ εἶχε συζευθῆ μετὰ πτωχοῦ τῆς ἐπαρχίας ἠθοποιοῦ. Ἡ πενία θὰ ἐγήρασεν αὐτὴν πρόωρος.

Ὁ κύριος Λεκὸν ἤρχιζε ν' ἀμφιβάλλη.

Εἶτα, ἐξακολουθῶν τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοῦ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν :

— Ἐξ ἄλλου, ἡ δολοφονηθεῖσα γυνὴ εἶχε τὸ εἶδος τῆς καλλονῆς καὶ τὸ ἀτακτον τοῦ βίου πλάσματος, γεννηθέντος εἰς τὰ παρασκηνία τοῦ θεάτρου, καὶ ἀναθεραμμένον ὑπὸ γονέων, οἵτινες παρίστανον κωμωδίας ἵνα ζήσωσι. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία θὰ ἦτο ἡθοποιὸς πρὶν ἔλθῃ εἰς Γαλλίαν. Αὐτὸ δ' ἐξηγεῖ, διὰ τὴν ἡδυνήθησαν ν' ἀνεύρω οὔτε εἰς Λονδίνον οὔτε εἰς τὰ περὶ χωρὰ κανὲν ἴχνος μιᾶς Μαρίας Φασίτ. Ἀφοῦ ἔγεινε ἡθοποιός, θὰ ἠλλάξε καὶ ὄνομα... Καί, ἐσκέπτετο θλιβερῶς ὁ πατήρ τοῦ καταδίκου, ὁ Λουδοβίκος θὰ συνήντησεν αὐτὴν ὅτε ἦτο ἀκόμη νέα, καὶ αὐτὸς ἐσπούδαζεν εἰς κανὲν ἐκπαιδευτήριον τῆς Κλαφάμ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔφυγε κρυφίως συχνάκις, ἵνα τρέχῃ εἰς τὰ θεάτρα τοῦ Λονδίνου. Αὐτὸ τὸ εἶχον λησμονήσει. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναρχίσω τὰς ἐρεῦνας μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν. Μόλις μοῦ μένουσιν τρεῖς ἐβδομάδες διὰ νὰ σώσω τὸ παιδί μου, καὶ ὁ δῆμιος δὲν περιμένει. Θὰ μοῦ τὸν ἀρπάσῃ, καθ' ὃν καιρὸν ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ τὰς ἐρεῦνας μου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὅχι, ὄχι, ἐδῶ πρέπει νὰ ζητήσω καὶ ὅσῃ περισσότερον σκέπτομαι, τόσῃ περισσότερον πείθομαι, ὅτι τὸ κακούργημα διεπράχθη ἀπὸ κανένα, ὁ ὁποῖος ἔχει συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ, πρὸς ὄφελος ἐνὸς μόνου, ὅλους τοὺς ἄλλους κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ Ὁ - Σολιβάν, ὁ δὲ ἐνδιαφερόμενος οὗτος ζητεῖ τώρα ν' ἀπαλλαγῇ τῆς Θηρεσίας.

Ἀφοῦ οὕτως ἄφρασαν ἐλευθέραν ἔξοδον εἰς τοὺς συλλογισμοὺς του, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπανέλαβε τὴν ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ἐμπιστευθεῖσαν σημειώσιν καὶ ἀνέγνω αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Τὸ ἔγγραφο τοῦτο, πολῦτιμον βεβαίως, καθόσον ὁ συντάξας αὐτὸ ἦτο καλῆς πίστεως, ὠριζε σφρέστατα τὴν συγγένειαν τῆς Θηρεσίας Λεκόντ καὶ τῆς Μάρθας Κάμπρεμερ, καθώριζε μάλιστα τὰ ἐνδεχόμενα δικαιώματα αὐτῶν ἐπὶ κολοσσιαίας περιουσίας, διότι οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχεν ὅτι ὁ ἐν τῷ ἐν λόγῳ ἐγγράφῳ ἀναφερόμενος δόκιμος Ὁ - Σολιβάν, ἦτο αὐτὸς ὁ Ὁ - Σολιβάν, ὁ καταστάς λοχαγὸς καὶ ἐκατομμυριοῦχος εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

Τὰ δικαιώματα ταῦτα ὁ κύριος Λεκὸκ ἤλπιζε νὰ ὑπερασπισθῇ βραδύτερον, καθόσον, ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ πῶς ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ υἱοῦ του, ἐπανευρίσκων τὸν δολοφόνον τῆς Μαρίας Φασίτ.

— Ὁ δολοφόνος αὐτός, ἐσκέπτετο, εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἀποκλήρων κλάδων τῶν Ὁ - Σολιβάν, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς Ἄνας, μεγαλειτέρως ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ ἀπόγονος αὐτὸς ποῦ εἶνε; Ἴσως εὐρίσκειται εἰς Παρισίους, καθόσον ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του... κάμνει ἀποπείρας κατὰ τῆς ζωῆς τῶν συγγενόμενων του... μία τούτων, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ τοῦ ἐργάτου, ἴσως κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἶνε ἐκ τοῦ κό-

σμου τούτου, ἡ δὲ δεσποινὴς Λεκόντ δὲν θὰ τῷ διαφύγει, ἂν δὲν ἐπιτύχῃ ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν ἀνίκανον νὰ βλάψῃ. Ἄλλ' εἰς ποῖον μέρος τῆς πόλεως καὶ ὑπὸ ποῖον ὄνομα κρύπτεται οὗτος; Ἐὰν ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Τολβιάκ, ἐψέλλισεν ὁ κύριος Λεκὸκ, στήριξας τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν του. Λέγει ὅτι εἶνε Γάλλος, κανεὶς ὅμως δὲν γνωρίζει τὴν ἀληθῆ καταγωγὴν του, τίποτε δὲ δὲν ἐμποδίζει νὰ ἐγεννήθῃ εἰς Ἀγγλίαν, ἀφοῦ μάλιστα ὑπῆρθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁμιλεῖ ὡς Ἀγγλος τὴν ἀγγλικὴν. Διὰ τὴν νὰ μὴ εἶνε ὁ υἱὸς τῆς Σοφίας Νέσλεϋ, ἐγγονῆς τῆς Ἄνας Ὁ - Σολιβάν;

Ἀφοῦ ἀπήντησε πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπανέλαβε τὴν μελέτην τῆς σημειώσεως, ἣν εἶχε πρὸ αὐτοῦ· μετὰ τινα δ' ἐξέτασιν, ἐψέλλισεν :

— Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον. Ἡ Σοφία Νέσλεϋ ἐγεννήθη τῷ 1822, ὁ δὲ Τολβιάκ εἶνε σχεδὸν πενήντα χρόνων. Δὲν ἔμπορει λοιπὸν νὰ εἶνε υἱὸς αὐτῆς τῆς γυναίκος.

Καὶ ἐπανέπεσεν εἰς ἀποθαρρυντικὴν ἀβεβαίωτητα.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

« Ὑπῆκουσα οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως καὶ τινος πτοήσεως. Ἡ ἀσθενής, ὅταν ἐπλησίασα τὴν κλίνην της, μοὶ ἐφάνη καθ' ὑπερβολὴν καταβεβλημένη. Ἄλλ' ἐξ ὅσων ἡδυνήθη νὰ κρίνω, ἐφαίνετο κατέχουσα πληρῆς τὸ λογικόν της. Τὸ ὄψος, οἱ τρόποι καὶ ἡ φωνὴ της ἦσαν γυναικίως ἀνεπτυγμένως. Ἀφοῦ ἐγὼ αὐτὸς τῇ ἐπαρουσίασα ἐμαυτὸν ἐν βραχυλογίᾳ, τὴν ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ ἐθεώρουν ἐμαυτὸν εὐτυχῆ καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς Ἀρχή, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν κοινὴν πατρίδα, ἐὰν ἡδυνάμην εἰς τι νὰ τῇ φανῶ χρήσιμος. Σημειωτέον ὅτι τὴν ἐκάλεσα φυσικῶς διὰ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ εἶχον ἴδει ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της. Ἄλλὰ μόλις αἱ λέξεις : « Δεσποινὴς Μερρίκ » ἐξήλθον τοῦ στόματός μου, ἀγρία ἔκφρασις ἤστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀνέκραξεν ὀργίλῃ :

— Μὴ με ἀποκαλήτε διὰ τοῦ εἰδεχθοῦς τούτου ὀνόματος!... Δὲν εἶνε τὸ ἰδικόν μου. Πάντες ἐνταῦθα με καταταραννοῦσιν, ἀποκαλοῦντές με Μέρσην Μερρίκ, καὶ ὅταν ἐπὶ τούτῳ ὀργίζομαι, μοὶ ἐπιδεικνύουσιν τὰ ἐνδύματα, ἅτινα φορῶ. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπω, ὅτι καὶ ἂν κάμω, ἐπιμένουσιν νὰ πιστεῦσιν ὅτι ταῦτα εἶνε ἰδικά μου· μὴ μιμῆσθε τούτους, ἐὰν θέλετε νὰ εἴμεθα φίλοι ».

Ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τοῦ ἰατροῦ, τῇ ἐζήτησα συγγνώμην καὶ ἐπέτυχον νὰ τὴν κατευνάσω, καὶ χωρὶς νὰ ἔλθω ἐπὶ τοῦ ὄξέος τούτου θέματος, τὴν ἠρώτησα

τίνας ἦσαν οἱ σκοποὶ της καὶ τὴν διεβεβαίωσα ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς ἐνεργείας μας καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς μέρημάν μου.

« — Διὰ τί θέλετε νὰ μάθετε τοὺς σκοπούς μου; ἠρώτησε μετὰ δυσπιστίας ».

Ἐπὶ τῇ ἀπεκρίθην, ὑπομιμνήσκων αὐτῇ, ὅτι ἦμην ὁ Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅτι συνεπῶς τὸ καθήκόν μου ὡς καὶ ἡ ἐπιθυμία μου ἦτο νὰ τῇ προσέλθω ἀρωγός.

« — Δύνασθε πράγματι νὰ μοὶ παρασχετε μεγίστην ἐκδούλευσιν, εἶπε ζωηρῶς, ἐὰν ἀνακαλύψητε καὶ εὑρητε τὴν Μέρσην Μερρίκ ! »

Καὶ συγχρόνως τὸ αὐτὸ λάμπρον βλέμμα της ἐξήστραπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ζωηρὰ δ' ἐρυθρότης διεχέετο ἐπὶ τῶν ὠχροτάτων παρειῶν της. Ἀπέσχον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδηλώσω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, καὶ τὴν ἠρώτησα τίς ἦτο ἡ Μέρση Μερρίκ.

« — Ἐν ἐλεεινὸν πλάσμα, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς πρὸς ἐμὲ ὁμολογίαν, μοὶ ἀπεκρίθη ».

Ἡ ἐπιστολὴ ἐξηκολούθει ὡς ἐξῆς :

« — Πῶς δύναμαι νὰ τὴν εὔρω; ἠρώτησα αὐτὴν ἀμέσως.

« — Ζητήσατε, μοὶ ἀπήντησε, μίαν μελανεῖμονα γυναῖκα, φέρουσαν εἰς τὸν βραχίονα τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν τῆς Γενεύης, διότι ἦτο νοσοκόμος γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου ».

« — Τί σὰς ἔκαμνεν;

« — Ἀπόλεσα τὰ ἔγγραφα μου καὶ τὰ ἐνδύματά μου. Ἡ Μέρση Μερρίκ μοὶ τὰ ἔκλειψεν ἀμφοτέρωτα.

« — Καὶ πῶς γνωρίζετε ὅτι ἡ Μέρση Μερρίκ σὰς τὰ ἔκλειψεν;

« — Ἀλλὰ καὶ τίς ἄλλος ἡδύνατο νὰ τὰ κλέψῃ; Μὲ πιστεύετε ἢ δὲν με πιστεύετε;

« Ὁ αὐξάνων ἐρεθισμὸς της μ' ἐτρόμαξε. Τῇ ὑπεσχέθη νὰ προβῶ εἰς ἀναζητήσεις ὅπως ἀνακαλύψω τὴν Μέρσην Μερρίκ καὶ κατηνύσθη ἐπερισθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

« — Ἰδοὺ τέλος πάντων εἰς καλὸς καὶ ἀξίος ἄνθρωπος, εἶπεν. Ἐπᾶνέλθετε παρκαλῶ νὰ μοὶ εἴπητε ὅταν θὰ συλληφθῇ.

Ἀὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου συνδιάλεξις μετὰ τῆς ἐν τῷ ἐν Μαγχάϊμ νοσοκομείῳ Ἀγγλίδος ἀσθενοῦς. Ἐν τούτοις ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ προβῶ καὶ εἰς τινὰς ἐρεῦνας καὶ ἀπετάθην πρὸς τὸν χειροῦργον Ἰγνάτιον Βέτζελ, ἡ διαμονὴ τοῦ ὁποῖου τότε ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἐν Μαγχάϊμ φίλους του, μόνον ὅτι κρίνω ἀνωφελεὲς νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ποσῶς δὲν ἐπίστευσα εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀπούσης ταύτης γυναικίως, ἣν ἡ ἀσθενής εἶχε χαρακτηρίσει ὡς νοσοκόμον. Τῷ ἔγραψα, ἡ δ' ἀπάντησις του μοὶ ἦλθε ταχέως. Μοὶ διηγεῖτο οὗτος ἐγγράφως, ὅτι μετὰ τὴν νυκτερινὴν ἔφοδον ἦτις εἶχε καταστήσει τοὺς Πρώσους κυρίους τῶν θέσεων, ἃς κατεῖχον οἱ Γάλλοι, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου κατεχομένην τέως καλύβην, ἔνθα εὔρεν ἐγκαταλελειμμένους Γάλλους τινὰς τραυ-

ματίας, ἀλλ' οὐδεμίαν γυναῖκα περιθάλλουσαν αὐτούς, ἥτις νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς νοσοκόμον, ἐνδεδυμένην μέλαιναν στολὴν μὲ τὸν Ἐρυθροῦν Σταυρὸν εἰς τὸν βραχίονα, ὡς ἰσχυρίζετο ἡ ἀσθενής. Τὸ μόνον ζῶν πρόσωπον ὅπερ εὐρίσκετο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἦτο νεαρὰ Ἀγγλὶς κυρία μὲ ἐνδυμασίαν ὀδοπορικὴν φαίου χρώματος, ἥτις εἶχε συλληφθῆ ἐπὶ τῶν συνόρων καὶ ἥτις ἀφέθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν τῆς ἐπιστρέφουσα εἰς Ἀγγλίαν τῇ μεσολαβήσει στρατιωτικοῦ τινος ἀνταποκριτοῦ ἀγγλικῆς ἐφημερίδος.»

— Αὐτὴ ἦτον ἡ Χάρις, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Καὶ ἐγὼ ὁ στρατιωτικὸς ἀνταποκριτής, προσέθηκεν ὁ Ὁράτιος.

— Ὀλίγας λέξεις ἀκόμη, παρετήρησε τότε ὁ Ἰούλιος, καὶ θὰ ἐννοήσητε διατὶ ἐπεκαλέσθη τὴν προσοχὴν σας.

Διηθύνουν αὐτὴς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν :

« Ἀντὶ νὰ παρουσιασθῶ ὁ ἴδιος εἰς τὸ νοσοκομεῖον, διεβίβασα δι' ἐπιστολιδίου πρὸς τὴν ἀσθενῆ μας τὴν πληροφορίαν περὶ τῆς ἐνεργείας εἰς τὴν προέδῃν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὑποτιθεμένης ταύτης νοσοκόμου καὶ πλέον δὲν εἶχον ἀκούσει οὔτε λόγος νὰ γίνῃ περὶ αὐτῆς, ἢν ἀπεκάλεσα κατὰ πρόωρον Μέρσην Μερρίκ, ὅτε, χθές, λαμβάνω πρόσκλησιν ὅπως τὴν ἐπισκεφθῶ. Εἶχε πλέον ἐντελῶς ἀναρρώσει ὅπως ζήτησῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς καὶ ἐγνωστοποιεῖ τὴν πρόθεσίν τῆς τοῦ νὰ μεταβῇ παραχρῆμα εἰς Ἀγγλίαν, ὃ δὲ Διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου, ὑπέχων ὅπως δὴποτε ἠθικὴν τινα εὐθύνην διὰ τὴν ἀσθενῆ του, μὲ εἰδοποιεῖ, διότι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ παρακαλύψῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι δὲν ἠδύνατο εἰσέτι νὰ ποιήσῃ χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας τῆς. Σὰς προεῖπον ἤδη ὅτι περὶ αὐτῆς ἐδιχογνώμων οἱ ἰατροί, ὃ δὲ ἀρχίατρος περιώρισθη νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ περὶ τῶν διατρεχόντων, θέλων ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν εὐθύνην, ἀναθέτων δ' εἰς χεῖράς μου τὴν ὑπόθεσιν.

« Ὅταν εἶδον τὴν ἀσθενῆ τὴν δευτέραν φοράν τὴν εὐρον περίλυπον καὶ ἐπιφυλακτικὴν.

« Δὲν ἐδυσκολεύθη ποσῶς ν' ἀποδώσῃ τὴν μικρὰν ἐπιτυχίαν τῶν διαβημάτων μου περὶ ἀνεύρεσεως τῆς νοσοκόμου εἰς τὸν μέτριον ζῆλόν μου ὑπὲρ τῶν συμπερόντων τῆς, ἐξ ἄλλου δ' ἐγὼ οὐδεμίαν εἶχον ἐξουσίαν νὰ τὴν κρατήσω. Τὴν ἠρώτησα ἀπλῶς ἐὰν εἶχεν ἐπαρκῆ χρηματικὰ μέσα ὅπως διαθέσῃ διὰ τὰς δαπάνας τοῦ ταξιδίου τῆς, ἡ δὲ ἀπάντησίς τῆς μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι ὁ ἐφημέριος τοῦ Νοσοκομείου εἶχε κάμει λόγον εἰς διαφόρους περὶ τῆς ἐν ἐγκαταλείψει καταστάσεώς τῆς καὶ ὅτι οἱ ἐν Μαγχάιμ ἐγκατεστημένοι Ἀγγλοὶ εἶχον ἀθροίσει διὰ συνεισφορᾶς μικρὸν χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ ἐδόθη εἰς τὴν ἀτυχῆ νέαν, ὅπως δυνηθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γεννέθλιον χώραν τῆς. Μείνας εὐχαριστημένος καὶ ἐκ τῆς

πληροφορίας ταύτης, τὴν ἠρώτησα τότε ἐὰν εἶχε φίλους εἰς Ἀγγλίαν.

« — Ἐχω μόνον μίαν φίλην, ἀπεκρίθη, μίαν μόνην, ἥτις καὶ μὲ ἀναμένει... καὶ αὕτη εἶνε ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ.

« Φαντάσθητε τὴν ἐκπληξίν μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐσκέφθην ὅμως ὅτι ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ τὴν ἐρωτήσω πῶς συνέβη ὥστε νὰ γνωρίσῃ τὴν θεῖαν σας, καὶ πῶς αὕτη τὴν ἀνέμενε. Βεβαίως αἱ ἐρωτήσεις μου θὰ τὴν προσέβαλλον καὶ θὰ τὰς ἐδέχετο μετὰ δυσαρεσκείας.

« Οὕτω λοιπὸν ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ γνωρίζων πόσον ἠδύναμην νὰ βασισθῶ ἐπὶ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς συμπαιθείας σας ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς, ἀπεφάσισα, μετὰ ὄριμον σκέψιν, νὰ ἐξασφαλίσω τοῦλάχιστον τὴν σωτηρίαν τοῦ δυστυχοῦς τούτου πλάσματος, ὅταν ἤθελε φθάσει εἰς Λονδίον, δίδων εἰς αὐτὴν ἐπιστολὴν συστατικὴν δι' ὑμᾶς.

« Θάκούσητε τί θὰ σὰς εἶπῃ καὶ θὰ ἦσθε εἰς θέσιν, κάλλιον ἢ ἐγὼ, ν' ἀνακαλύψητε, ἐὰν πραγματικῶς ἔχη δικαίωμα τι, ὅπως ἐπικαλεῖται τὴν ἀντίληψιν τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.

« Μίαν ἀκόμη πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν φρονῶ ἀναγκαίαν, καὶ κλείω τὴν ἀρκετὰ ἐκταθεῖσαν ἐπιστολὴν ταύτην. Κατὰ τὴν πρώτην μετ' αὐτῆς συνδιάλεξίν μου ἀπέσχεον, ὡς σὰς τὸ εἶπον ἤδη ἀνωτέρω, νὰ τὴν παροξύνω δι' ἐρωτήσεώς τινος περὶ τοῦ ὀνόματός τῆς. Κατὰ τὴν δευτέραν ὅμως ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἐρωτήσω.»

Ἀναγινώσκων τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὁ Ἰούλιος ἔλαβε τὰς προφυλάξεις του κατ' ἀποτόμου τινος ἀποτελέσματος, τὸ ὅποσον ἐφοβεῖτο μὴ ἐπέλθῃ εἰς τὴν θεῖαν του ἐξ ὧν ἔμελλε ν' ἀκούσῃ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχεν ἐγερθῆ ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς ἀθορύβως καὶ ἔλαβε θέσιν ὀπισθὲν του, ἀνυπόμονος νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ταχύτερον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας ὑπεράνω τῶν ὤμων τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς.

Ὁ Ἰούλιος παρετήρησε τοῦτο ἐγκαίρως, ὅπως ματαιώσῃ τὴν πρόθεσιν τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐποθεὶς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν δύο τελευταίων γραμμῶν τῆς ἐπιστολῆς.

— Διατί τὰς κρύπτεις; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ θεῖα.

— Δύνασθε καὶ θ' ἀναγνώσητε ὑμεῖς αὕτη τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, Λαίδη Ζάνετ, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος. Ἀλλὰ πρὶν γίνῃ τοῦτο, πρέπει ἀπολύτως νὰ σὰς προδιαθέσω, ὅπως ὑποστῆτε μεγίστην ἐκπληξίν. Συνέλθετε. Ἴσως ὅμως εἶνε προτιμότερον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐγὼ αὐτὸς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἀκούσατε :

« Παρετήρουν τὴν γυναῖκα ταύτην κατὰ πρόσωπον καὶ τῇ εἶπον :

« — Ἠρνήθητε τὸ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἄτινα ἐφορεῖτε ὄνομα ὅταν εἰσῆλθετε ἐνταῦθα ὅτι εἶνε ἰδικόν σας. Ἐὰν λοιπὸν δὲν εἴσθε ἡ Μέρση Μερρίκ, τότε ποῖον εἶνε τὸ ὄνομά σας ;

« Ἐκείνη ἀμέσως ἀπεκρίθη :

« — Τὸ ὄνομά μου εἶνε... »

— Δὲν ἀναγινώσκω πλέον, εἶπεν ὁ Ἰούλιος. Ἀναγνώσατε ὑμεῖς, θεῖα μου.

Ἡ Λαίδη ὑπέστη κλονισμὸν βίαιον καὶ ὀπισθοχώρησε κραυγάζουσα ἐξ ἐκπλήξεως.

Ὁ Ὁράτιος ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν.

— Εἰς ἐξ ὑμῶν ἄς μοὶ τὸ ἐπαναλάβῃ! ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ. Τί ὄνομα ἀπήγγειλεν ἡ γυνὴ ἐκείνη ;

Ὁ Ἰούλιος τῇ εἶπε :

— Χάρις Βράδον.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ὁράτιος ἀπέμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος θεωρῶν τὴν Λαίδην Ζάνετ ὠχρὰν καὶ τρέμουσαν.

Συνῆλθεν ἐν τούτοις ἀμέσως καὶ οἱ πρῶτοί του λόγοι ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὸν Ἰούλιον.

— Μήπως εἶνε ἀστείότης; ἠρώτησε σοβαρῶς. Ἐὰν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα δὲν κρίνω αὐτὴν ποσῶς εὐφυᾶ.

Ὁ Ἰούλιος ἐπέδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὰς σελίδας τοῦ Προξένου πλήρεις πυκνοτάτης γραφῆς.

— Ὅστις γράφει τόσον μακρὰν ἐπιστολὴν, γράφει σπουδαίως, ἀπήντησεν. Ἡ γυνὴ αὕτη σπουδαίως ἔδωσε τὸ ὄνομα Χάρις Βράδον καὶ ὅταν ἀνεχώρησεν ἐκ Μαγχάιμ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς Ἀγγλίαν πρὸς τὸν λίαν ὀρισμένον καὶ γνωστὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παρουσιασθῇ αὐτῇ ἡ ἴδια εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόϋ ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Εἶπε, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θεῖαν του.

[Ἐπετα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Διήγημα

Α'

Κατόπιν βασιλείας λαμπρᾶς καὶ ἐνδόξου, ἀφοῦ ἐπέβαλε νόμους εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐξέπληξε τὸν κόσμον διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνευματοῦ του, ὁ Ναπολέων, ὁ ἐνδοξότερος στρατηλάτης τῶν νέων χρόνων, εἶδε τὴν τύχην ἐγκαταλείπουσαν αὐτὸν εἰς Βατερλῶ.

Ἡ αὐτοκρατορία δὲν ὑφίστατο πλέον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκτάκτου ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις εἶδε τόσους βασιλεῖς τρέμοντας ἐνώπιόν του, καὶ εἰς τὸν ὅποσον ἐφαίνετο ὅτι ὁ Θεὸς παρέδωκε τοὺς κεραυνούς του, δὲν θὰ ἔμενε μετ' ὀλίγον εἰμὴ ἡ ἀνάμνησις.

Ὁ Ναπολέων εἶχεν ἀνέλθει τοσοῦτω ὑπεράνω τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ὥστε ὁ κρότος τῆς πτώσεώς του ὑπῆρξε τρομερὸς ἢ δ' ἀπήχησις αὐτοῦ διήλθεν ὑπεράνω τῶν θαλασσῶν καὶ ἔφθασε καὶ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου.

Ἐνῶ δὲ οἱ Ἀγγλοὶ ἐκράτουσιν αἰχμάλωτον τὸν ἥρωα τοῦ Μαρέγγου καὶ τῆς Ἀουστερλίτσης εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, ἕνα βράχον εἰς τὸ μέσον τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΙΙ' ἀνῆρχετο καὶ πάλιν μετὰ τὸ ἑκατονθήμερον ἐπὶ τοῦ Ἰθρόνου.

